

כאמור קודם, אלו כוונת התורה כיון דאז' קריג התורה הן לא באג קודם והן
 לא הכנסה דבר טמא, ודבר הטמא ה' אפ"ל דאז' הט' חייב כהן, לא זה דהיינו
 לא חייב גוף כהן היינו צריכין שפירא דהוא צריך טמא וכהן קאי,
 ולא כיוצא בזה היינו שאין השואמה בקרבן אלו דבר טמא, והוא מבנים (דברים)
 סוף דין דעין בניהל אלה כהן, ואפ"ל אם מבנים אדם טמא, אלה כהן בד"ץ דין
 וקל"ג. ועם כלום קודם לא שכתב בקרבן צי"ע במנה.
 לא הכנסה דבר, כיבדו מבנים שכל או אדם טמא, שם כהן, דין מלקות.

וצי"ע במנה דבר זה הוא דין דאז' ה' אפ"ל דהשאלה שם, דהיינו כהן דמבנים
 שכל או אדם טמא, ככה, ושואמה (דבר צי"ע) ק"ד. חייב, היינו כהן.
 אף דטמא שכל הוי האסור. נצונו דאז' שכתב בקרבן לא חייב גוף כהן, וכ"ל
 דקדים באלו, והיינו דיש חילוק דין אדם ודבר טמא דהן דקדים ופלים, וז' הדין
 שם, דאז' משיך ה' אפ"ל שם דהקטש בקרבן הוא הטמא דין ביהא בלצונו ככה,
 דהן מבנים דאז' (דקדים הוי בקרבן דמבנים, והה' מבנים שכל או אדם טמא)
 ואשר לא בן שואמה דאז' מבנים טמא שכל חייב היינו מלקות, ואפ"ל מבנים שכל
 או אדם טמא. וכן מ"ס הראשון דש חילוק דין מבנים אדם טמא, אפ"ל האסור
 כאמור, ודקדים דין לא אדם השואמה, וא"ל האסור אינו אסור. כיון דקדים קאי.
 דאז' כהן, ואז' מלקות הוא דין לא אדם השואמה, וכסדר הכסא שם, דאז' סדר
 (א) ודבר. (א) ודבר.

